

Tervezz a fényvel!

KÉPES UTAZÁS **A VAKUK** VILÁGÁBA

Joe McNally

VOICES
THAT
MATTER™

New
Riders

perfact
kiadó

Tervezz a fényvel: képes utazás a vakuk világába

Joe McNally

Tervezz a fényvel

© 2012 Perfact-Pro Kft.

Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-9929-29-6

Authorized translation from the English language edition, entitled SKETCHING LIGHT: AN ILLUSTRATED TOUR OF THE POSSIBILITIES OF FLASH, 1st Edition, 0321700902 by MCNALLY, JOE, published by Pearson Education, Inc, publishing as New Riders, Copyright © 2012

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from Pearson Education, Inc. HUNGARIAN language edition published by PERFECT-PRO KFT., Copyright © 2012.

A könyvben található védjegyek a jogokkal rendelkező tulajdonát képezik.

Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben történő tárolás a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulása nélkül tilos. Az itt közölt információk kizárólag az olvasó személyes használatára készültek. Jelen mű felhasználása más könyvekben, kereskedelmi szoftverekben, adatbázisokban csak a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásával lehetséges.

A szerző és a kiadó a tőle elvárható legnagyobb gondossággal járt el a könyv és a programok készítése során. A könyvben illetve a programokban található esetleges hibákért, használatukból eredő esetleges károkért sem a szerző, sem a kiadó nem vállal semminemű felelősséget.

Fordították: Hajnal Diana és Rózsahegy Eszter

Szerkesztette: Baráth Gábor

Szakmailag lektorálta: Kadosa Zoltán

Nyelvileg lektorálta: Kósa-Boda György

Tördelte: Jakab Zsolt (Fontoló Stúdió)

Felelős kiadó a Perfact-Pro Kft. ügyvezető igazgatója

1101 Budapest, Pongrác út 9/b.

Tel: 260-0990

Fax: 431-0028

info@perfact.hu

www.perfactkiado.hu

*A szabadúszó fotózás viharos tengerében
Annie marad nekem a biztonságos kikötő,
a fény a parton. Mindig és örökké...*

Előszó a könyvhöz

Ez a könyv már régóta készülődik. Szóval legelső köszönetem azoknak szól, akik érdeklődtek felőle, és türelmesen vártak is rá. Eltartott egy darabig megírni – a megbízások és az élet sűrűjében. Arra is várni kellett, hogy megismerhessek pár technológiai újdon-ságot, amik mostanában jelentek meg ebben az állandó forgatagban. Kemény feladat, hiszen mindig van valami új. De én azért kibőjtöltem pár újdon-ságot – például az új TTL rendszereket a kisvakukhoz –, amik érlelődni kezdtek, és most azt ígérik nekünk, hogy egyszerűbbé teszik a dolgunkat. Látni akartam, hova vezetnek ezek az új kutyúk.

Legfőképpen azért szeretnék köszönetet mondani, hogy fotós lehetek. Minden nap a technológiai áradat fősodrában úszunk, és nekünk, fotósoknak az az örök küldeté-sünk, hogy olyan képeket készítsünk, amelyek megfogják a tekintetet, és a választott témánkat ékesszólóan mutatják be. Egy megbecsült hagyomány részesei vagyunk, amelynek története egészen az idők kezdetéig nyúlik vissza. A történelem előtti embe-rek barlangjuk falára festve csináltak bármiben is mást, mint mi most, a pixeleinkkel és technikai varázslásunkkal? Nem hiszem. Ők is nyomot hagytak, történeteket mesélve korokról és az életükről. Az ősi festményekkel a durva falon egyszerűen annyit mon-dtak: Emlékezz ránk!

Ami pontosan az, amit mi is csinálunk. Csak gyorsabban, gyakrabban és sokkal kifinomultabb eszközökkel. És én nagyon hálás vagyok ezekért az eszközökért.

A Nikon fantasztikus képkészítő technológiával rendelkezik. És a Canon is. Hálás vagyok mindkettőért, hiszen ez a két rivális ösztökéli egymást folyamatosan. Ki nyer ebből? Mi. A fotósok. Köszönet jár a Manfrottónak, az Elinchromnak, a Lastolite-nak, a LumiQuestnek és a PocketWizardnak. Az Apple-nek, a Profotonak, a Niknek és a Kata-nak. A Lexarnak, a Wacomnak, a Think Tanknek, a Westcottnak és az Epsonnak. Gyakorlatilag hálát adok az összes technikai agyú srácnak, aki azon munkálkodik és verseng egymással, hogy olyan fotós gépezeteket hozzon létre, amelyek könnyebbé és sokkal eredményesebbé teszik a fotós életét a terepen. Olyan fantasztikus képek készülnek manapság, amelyek pár éve még nem jöhettek volna létre. Ez a jelenlegi, csodálatos kor-szaka a képes kalandorságnak egyértelműen a technológiának és a fejlődésnek köszön-hető. A jobb eszközök beindítják a fantáziát, és jobb képek készítését teszik lehetővé.

Írok egy csomó ilyen eszökről ebben a könyvben. Egész egyszerűen azért írok rólok, mert használom őket. És azért használom őket, mert nekem bejönnek.

Néhányan felemlgették, sőt panaszkodtak, hogy a kis vakuk világában kizárólag a Nikon Speedlightről írok. Oké, ez így van. Elmondom, miért. Ezeket használom.

Nagyjából 40 év tapasztalatom van a terepen Nikont használva. Tűzön-vízen átkeltem már vele, láttam szárnyalni és elbukni. Volt, hogy megmentett, és volt, hogy elátkozott, ugyanúgy, ahogy bármilyen más kameraszerkezet megteheti ezt bárkivel, aki használja. A lényeg, hogy képesítesem van rá, hogy írjak róla. Megbízom benne. Tudom, hogyan működik, és tudok alternatív megoldásokat, amikor nem működik.

Köszönet Syl Arenának és fantasztikus könyvének, az „I can work a Canon Speedlite”-nak. Most ki tudnék menni, és csinálni a segítségével egy képet. Az ok, amiért nem írok Canon dolgokról, hogy nem vagyok képesített. Sosem bíztam magam azokra a fényekre a csata hevében. Nincs olyan mélységű tapasztalatom, ami alapján az olvasónak részletes áttekintést tudnék adni – megerősítve azzal a rezonanciával, ami csak akkor jön, ha elég időt töltök a szerkezetet használva, napról napra. Csak azért, mert elolvastad a kézikönyvet, és tudod használni az eszközt, nem jelenti azt, hogy tudsz vagy egyáltalán beszélhetsz vagy taníthatsz róla. Szóval én sem teszem.

Hozzátenném, hogy miközben rengeteg alapot, technikai infót és eszközt tárgyalok ki ezeken az oldalakon, a hangsúly – történettől történetig, képtől képig – a fény használatán van, nem feltétlenül azon, hogy honnan jön. Nagy vaku, kis vaku, fényzóró, állványok, beállítások, szűrők – ez mind benne van. De ennél sokkal fontosabb aspektusa a könyvnek, hogy hogyan használd beszédre, körülírásra és informálásra ezt a sok cuccot. Hogy ez a sok masina hogyan szűkül le egy egyszerű, elegáns, helyénvaló fényre abban az adott pillanatban.

Rengeteg ember segített ennek a kötetnek a létrejöttében. Nagyon hálás vagyok mindenkinek, aki eljött a workshopokra és az előadásokra, hogy aztán a terepen szenvedélyesen megtalálja saját képeit. Köszönet azoknak, akik néhány óra alkalmával voltak olyan kedvesek, és készítettek pár werkképet a színpalak mögött. Némelyik benne van a könyvben, és nagyon hasznos információkat ad. Mindegyik modell csodálatos volt. Dicsőség nekik a türelmükért, fegyelmezettségükért, kifejezőkészségükért és odaadásukért.

Ted Waitt és a Peachpit all-star-csapata: megőriztettem őket. Főleg Tedet. De ő nyugodt maradt mindig, aminek egy jó szerkesztőnek lennie kell. Ő volt a megfelelő hang, az együttműködő rendező, a jól informált kérdező és az elszánt védőpajzs az esetleges felháborodott megnyilvánulásokkal szemben (például: „Hol a fenébe van az a könyv?!?!”).

És ha már az all-starokról beszélünk: a srácok a stúdiómban. Lynn DelMastro kormányozta a hajót. Ez elég nagyvonalú metafora a McNally-műveletre. Néha inkább egy

lyukas tutajra emlékeztetett. De annyi megpróbáltatáson keresztül Lynn megmaradt csapatunk szíve és lelke. Aztán az elképesztően tehetséges Drew Gurian, Mike Cali, Lynda Peckham, Mike Grippi és Karen Lenz: mind bölcsességgel, iránnyal és összeszedettséggel segítettek engem, vizuális szakértelmük mellett.

Harry Drummer, Jeff Synder, Monica Cipnic és az Adorama csapata: mindvégig ott voltak a sarkunkban, és remek munkatársak voltak. Olasz és zsidó testvéreim, Mike Corrado és Lindsay Silverman a Nikonnál: folyvást lehet rájuk számítani. Kollégájuk, Trudy Kraljic mindig átvág az összevisszaságon, és elintézi a dolgokat. Bill Pekala minden fotós számára örök erő marad, ahogy Jeff Cable is a Lexarnál teljes mértékben támogatja őket. (Ebben a könyvben minden digitális kép Lexar kártyára készült.) RC Concepcion zseniális marad minden szempontból, beleértve a barátságát is.

Csakúgy, mint a Lastolite kreatív csapata: félelmetesen jók voltak a terepen készült riportok meghallgatásában és az ezekre való válaszadásban. Ami azt illeti, segítettem nekik néhány fényszórót tervezni! (Olyan érzés, mintha profi golfos lennék, aki 30 éve játszik, és valaki végre felkér, hogy tervezzek meg egy pályát. Nagyon király.)

Manfrotto – mind Amerikában, mind nemzetközi szinten – kreatív megoldásokat kínál a stúdióban és a helyszínen. Dano Steinhardt csodálatos hidat képez a nyomtatott fotók és a fotósok között. És Moose Peterson megtanította, hogyan fogadjam be a természetet az objektíven keresztül.

Bill Douthitt: drága barátom, a bogaras szerkesztő és féktelen honfitárs 25 éven és 10 *National Geographic*-sztorin át. Hát, igen, Bill.

Fényképezőgépeket és objektíveket éveken keresztül használtam, hogy történeteket mondjak el, de Scott Kelby volt az, aki megnyitotta előttem az írott világot, amivel addig nem sokat törődtem folyton kamerával a szemem előtt. Scott, ez a nagyszerű író és fotós egyszerűen azt mondta nekem pár éve: „Írnod kéne egy könyvet.” Nem csak felbátorított az írásra, de kölcsönözte remek szerkesztői képességeit is. Szükségem volt arra, hogy valaki ilyen bizalmat szavazzon nekem, és ezt nagyon értékeltem is. A hangja a mai napig a fülemben cseng.

Végül legnagyobb hangsúllyal azoknak szeretnék köszönetet mondani, akik megelőztek. Azoknak a fotósoknak, akik hajdanán fogták a maihoz képest durva eszközeit, kivitték a terepre, és csodálatos történeteket hoztak létre. Az ő képeik az én emlékezetem.

KÉNE EGY ABLAK A KOCSMÁRA?

Íme, itt egy szépséghiba a felfelé egyenes diffúzorpanelen! Mindig is szerettem volna egy olyan szerkezetet, amivel a kisvakukat – csak úgy önmagukban – megfelelő távolságra tudom elhelyezni a diffúzortól. Más szavakkal: ami kiiktatná a sokszoros állványok szükségességét, ami nagyon rendetlen, és zsúfolttá teszi a helyszínt. Szóval még egyszer összeültem a jó öreg Lastolite-os sráccal, és segítettem nekik megtervezni ezt az 1x1 méteres kiegészítőt a Numnuts kollekcióhoz.

Ez a felszerelés, ahogy a werkfotón is látható, egy ígéretes darab. Elvittem egy nashville-i kocsmába, hogy lefotózzam Dean Tomasek rockert.

Nagyszerű arc, nagyszerű helyszín – jóllehet mindez kicsit a sötét oldalon, ahogy az a kocsmákra jellemző. Emelővel emeltem el a segítőkart a paneltől, és ráraktam (kísérleti jelleggel!) négy vakut. Az 1x1-es itteni verziója – ami valójában egy kétoldalas tok, ami rámegegy a fém csövekre – hatékonyan megduplázza a diffúzor hatását.

Csinos fény. Ahogy látható a werkfotón, van egy lendülete a vakunak, ahogy a padlón tükröződik, és ez ad pluszban egy leheletnyi fényt Dean kalapjának pereme fölé és alá. A zár 1/8 másodperces expozíciós ideje és a szélesre nyitott f2.8 rekesz miatt a bár fényei is látszódnak a képen. A főfényvakuk elég alacsony értéken, 2/3 TTL-en mennek. A padlóra irányított díszítőfény minimális, manuális módban 1/32-en. A fehéregyensúly automatára, az érzékenységre 200 ISO-ra volt állítva.

Rekeszelőválasztás módot használva fotózok, TTL jelzéseket küldve a főfényt adó vakunak, hogy csökkentsem a teljesítményüket egy kicsit. Folyamatosan és hatékonyan reagálnak. De, ahogy korábban is mondtam, a TTL világa egy elég furcsa hely lehet, és az a hülye tükröződés a padlón az indulataimban is tükröződött. Minden TTL jelzés, amit küldtem, furcsa válasszal érkezett vissza.

Túl sok energiát vitt el, a változás viszont túl kevés volt. A beállítást nem érdekli, hogy valami automatikus TTL fény vagy kézi megvilágítás. Küldhetek jelzéseket különböző vakucsoportoknak úgy, hogy a csoportban található rendszervakuk egyként működjenek, vagy úgy, hogy a csoporton belül az egyes vakufejek különböző teljesítménnyel dolgozzanak. Szóval elfáradtam attól, hogy a fény folyton a saját feje után megy, ezért manuálisan állítottam be őket – és természetesen amint manuális volt a beállítás, stabilan és egyértelműen azt tették, amit megadtam.

ÉS VÉGÜL: HA SZÜKSÉGED VAN JÓ, SZÓRTNAPFÉNY-HANGULATÚ FÉNYRE...

Kapaszkodj a kalapodba – és a fényforrásba – a szélben, de megint szerelned kell, hogy több fényből egy fényforrást csinálj annak érdekében, hogy olyan rekeszt használhass, amivel nappali fényeket teremtve fotózhatsz a sivatagban. Ami azt illeti, ez az a dolog, amiben időnként vállalom a kritikákat. „Hé, Joe, minek használjak négy drága kisvakut, amikor egy nagy is megteszi?” Teljesen jogos. Egy nagy Octa, nagy akkus generátorral működtetve ugyanazt az eredményt fogja adni. Semmi kétség, nincs vita.

„Mindig lesz őrjöngő, szenvedélyes vita arról, hogy melyik módszer a jobb. Ami rendben van.”

(Az Octa körülbelül 1200 dollár (ittthon 250-300 ezer forint), az 1200 Ws akkus generátor 2500 és 4000 dollár (nálunk 400 ezer és 2,2 millió) között mozog. A kis vakuk darabonként 500 dollárba kerülnek (ittthon 100-120 ezer), plusz az 1x1-es fénypanel. Melyik a jobb? Logikusabb? Költséghatékonyabb? Hogy egy olyan nyelvi fordulatot használjak, amit híradásokban is gyakran hallunk lezárásként: „egy dolog biztos...” – és az az, hogy szükségem lesz egy kis lóvéra.)

Ez a helyzet. A kísérletezés ritkán praktikus vagy értelmes. Feszegetem a Speedlighttal a határokat, csak hogy rájőjjen pár dologra. Miért is ne? Amennyire én tudom, pixeleket pazarolni még nem bűn. Ha az lenne, higgyétek el nekem, a börtönök sokkal zsúfoltabbak lennének, mint most.

ISO 100 a D3X-en, egy 14-24 milliméteres objektívvel 19 milliméterre zoomolva, 1/250, f/13-on. Alanyom, Thomas Wingate egy erős, zavartalan fényvel van megvilágítva, ami az expozíció szempontjából összehangolja a gyönyörű új-mexikói éggel. Enélkül az erős fény nélkül a kameráknak választania kellene, hogy legyen tökéletes az expozíció, és veszítsük el az eget, vagy koncentráljunk az égre, és változtassuk alanyunkat sziluetté. Rengeteg fény van odafent, következésképpen szükségem lesz szintén nagyon sok fényre idelelni, hogy összeilljenek. És ez a felszerelés az egyik lehetőség a nagyon sok közül erre. A fényformálók egész világa van itt Tupperware salátás tálaktól kezdve foci pályá méretű, motorizált szoftboxokig, amiket Detroitban használnak.

Mint mindig, a fény különböző formákban, színekben és dimenziókban érkezik, és mindenfélén

át tudod nyomni a lepedőtől kezdve az ernyőig. És a fotósok mindig fotósok maradnak, mindig lesz őrjöngő, szenvedélyes vita arról, hogy melyik módszer a jobb. Ami rendben van. Tekints úgy a fényre, mint egy nyelvre: mindannyiunknak más az akcentusa, más a beszédstílusa.

ÉS MOST VALAMI EGÉSZEN MÁSI

Einar Erlendsson barátom, aki Izlandra hívott, biztosított róla, hogy ez az a hely, ahol az őrült vikingek kalandoztak valaha. És nem viccelt.

Ő mutatott be Ingonak, aki a karaktermodellem volt aznapra – és itt a hangsúly a „karakter” szón van. Egy nagyon rendes, jópofa pasiról van szó, akinek sose áll be a szája. Folyton nyomta nekem, miközben én semmit sem értettem abból, amit mondott. Einar azt állította róla, hogy egy „igazi viking”, ami valójában annyit jelentett, hogy egy igazi vadember. Ő is fotós volt. Természetesen.

Mindegy. Hozott magával pár ruhát és kiegészítőt. A sisak és fejsze helyett egy motoros dzsekit és egy vadászpuskát választottunk. Amennyire emlékszem, nem volt nálam tornadressz és tűtü. Kár, pedig biztos remekül illett volna a táncosokról készült fotósorozatomba. A kerek és fényes északi Holddal akartam lefotózni. Valahogy beleillett a koncepcióba. Ehhez azonban az kellett, hogy Ingo magasabban és távolabb helyezkedjen el nálam, hogy tudjam használni a nagy objektívet. Próbáltad már valaha lefényképezni a Holdat? (Mármint profi fotósként.) Könnyű ebben a szakmában ilyen hülye ötleteket kitalálni.

Az egész emberi történelmet átszövi e közeli égi szomszédunknak a bűvölete, misztikuma és romantikája. Felnézünk erre a nagy, gyönyörű Holdra, és a magunk földhözragadt módján megpróbáljuk megörökíteni, amiből általában egy idegesítő kis fehér folt lesz a fényképen. Annyira idegesítő, és olyan szinten magára vonja a tekintetet, hogy el tudom képzelni, hogy néhány fotós, aki elment a Holdat lefotózni, később pont azt retusálta ki az utómunkálatok során. Egy kis, szemét, fényes, nehezen kezelhető folt, ami ráadásul a legméretesebb objektívon keresztül is kicsi marad.

Szóval tudtam, hogy az alanyomat minél magasabbra és távolabbra kell helyeznem. Ráadásul egy 1000 milliméteres objektívvel vagy azzal egyenértékűvel (egy 600 mm f/4-es plusz egy TC-17E II 1.7 telekonverter, ami az objektív fényerejét f/8-ra csökkenti) fotóztam.

Alanyom nagydarab alkatát alapul véve úgy döntöttem: a nyers vakuzás lesz a legjobb választás. Igazából ezt csak úgy mondom. Mire kiderült, hogy lehetséges lesz a képet elkészíteni, már csak egy HFÁ-t (hangvezérlésű fényállványt, más szóval asszisztenst) tudtam összeszedni. A vadember pedig felment a sziklákra a Hold mellé. Drew megfogott egy vakut, és felmászott mellé.

Fényugratás és más leckék

FÉNYKÉPÉSZKÉNT A FOTÓZÁSOKON te koordinálsz mindent és mindenkit. Te állítod be a fényeket, te tartod a kapcsolatot a modellel, konzultálsz a művészeti vezetővel, és te próbálsz az ügyfél kedvére tenni minden esetben. A fotós a porondmester. Persze előfordulhat, hogy akár három cirkusz porondmesterének is lenned kell egyszerre. Az ilyesféle fotós bűvésztükkök kimerítőek és emellett nehezen túlélhetőek. A fotós nirvána csak azon ritka munkák során érhető el, amikor az ügyfél rád hagyja a kreatív döntéseket, és csak annyi a feladatod, hogy csodálatos képek készüljenek. Így te magad vagy a művészeti vezető, a fénytechnikus, a castingügynök és a fotóművész is. Ezek szuper munkanapok, de emellett persze hátrányaik is vannak. Ha a képek nem tökéletesek, akkor te vagy az egyetlen, akit ezért hibáztathatnak.

Mivel ezeken a csodálatos napokon tulajdonképpen a saját képzeletedet öntöd képek formájába, nagyon fontos, hogy ezt megfelelően kifejezd. Ez könnyű, ha maga az ötlet relatíve „normálisan” épül fel. Kicsit nehezebb, ha irreális, nem egyértelmű vagy egyszerűen csak példátlan.

Legyünk őszinték: mindenkinek szokatlan ötletei támadnak, ahogy fényképezőgép kerül a kezébe. Ha veled ez soha nem történik meg, az sokkal nagyobb probléma, mint ha a lelki szemed David LaChapelle hoteljébe költözött volna. A fényképezőgépnek olyannak kell lennie, mint a varázsszőnyegnek, amin a gondolataid közlekednek. Olyannak, ami az ötleteidet oly könnyedé teszi, mint egy tollpihe. Ha a képeid földhözragadtak, ha mindig logikában és következetességben gyökereznek, ami a fotós világban egyenértékű a Külügyminisztériummal, akkor se izgulj! Még mindig lehet belőled politikus.

Erősen kétlem persze, hogy ilyen ember létezne. Bárki – akár a leggyakorlatiasabb ember – is kapjon kamerát a kezébe, rögtön megváltozik a mód, ahogy a világra néz. Hirtelen kalandokra kezd vágyni, amit filmen megörökíthet, de a sötét és a fény hajtóvadászata során az ember gyakran messze, olyan messze kerül, mint Samu a Megyétől. Nem azt mondom, hogy minden kattintás vad és elmosódott, akciódús villanás lenne, de néhánynak annak kell lennie. És mind tudjuk, hogy a kalandoknak számtalan vége lehet.

Amikor az ötleteid furcsák (és meztelenek), akkor muszáj őket elmagyaráznod. Itt jön be a képbe a már említett kapcsolattartás a modellel. Ekkor kell elővenned a legjobb és legmeggyőzőbb személyiségedet s elmagyarázni, milyen csodálatos kép van születőben. És azt is, hogy csak úgy születhet meg, ha ő (a modelled) anyaszült meztelen. A divatvilágban ez nem túl nagy akadály. Munkától és modelltől függően az alanynak gyakran kell többé-kevésbé vagy teljesen meztelennek lennie. Ez a munka része, nem nagy dolog. A sportolóknál is ugyanez a helyzet. Ők büszkék a testükre, és szívesen megmutatják mint művészeti elemet.

Maryam, a képen látható, csodásan magabiztos modell könnyűvé tette a munkámat. Az ötletem az alábbi volt: egy hatalmas kalap, egy gyilkos túsarkú, egy pár kesztyű és semmi más. Rám nézett, és úgy, ahogy csak egy majd' 180 centis üzbég amazon tudja, megkérdezte: „Akkor meztelen leszek,

ugye?” Ezután elballagott a sminkszobába – na, nem mintha szüksége lett volna rá.

Elmondom, mi a helyzet. Ha valakit rá akarsz venni valami kényes vagy merész dologra, ha azt akarod, hogy levesse az álarcát, és vérezzen kicsit a kamerának, annak egyetlen igazán jó módja van. Az, hogy a lehető legnyíltabban és tisztábban megmondod neki, mit is szeretnél tőle. Ebben az esetben nincs értelme körültáncolni a dolgokat, mert könnyen a „sunyi” kategóriában találhatod magadat. Olyan nyíltan és felesleges szépítgetés nélkül kell előadnod a szándékodat, amilyennek a fotót akarod. A legjobb, ha egyenesen közlöd, mit akarsz. Így, ha nemet mondanak, rögtön megkapod a válaszod. Emellett szerencsés, ha ezt még akkor teszed meg, amikor nem vagy a kamera mögött. A fotózás közepén megejtett „Amúgy le tudnád dobni a blúzod?” kérdéssel valószínűleg azt fogod csak elérni, hogy fejbe vernek, ahelyett, hogy készítenétek együtt egy jó képet. Ami neked laza művészi spontaneitásnak tűnik, az valójában mesterkéltséget, udvariatlan és szinte biztosan sikertelen próbálkozás lesz. Szóval légy egyenes, és beszéljétek meg előre a részleteket!

Ezután, mikor ott van előtted ez a gyönyörű, érzéki teremtmény, aki nem visel mást, csak egy kalapot egy Audrey Hepburn-filmből, igyekezz nem elrontani a világítást! Be kell vallanom: eszembe sem jutott, hogy kis vakut használjak (itt az Elinchromnak készítettem katalógusfotókat). Még akkor is, ha az ügyfél nem kért volna meg arra, hogy próbáljam ki a termékeit, ugyanazokat a fényforrásokat alkalmaztam volna. Az Elinchrom 190 centiméteres indirekt Octa szoftboxot használtam itt, hogy elérjem az élesebb fényhatást. Már többször is említettem: ha ezt az Octa szoftboxot használod, az olyan, mintha a „Your Cheatin’ Heart”-ot kezdenéd játszani egy stúdió zenegépén. Egyszerűen nem fair. Ettől a világítástól minden és mindenki jól fog kinézni. Olyan, mintha a fényképed alanya egy matracreklámban szerepelne. Tudod, olyanban, amiben a szereplők lassított felvételen zuhannak bele egy hatalmas ágyba, és a sok ágyneműtől úgy tűnik, mintha nem aludni, hanem úszni mentek volna. Ugyanezt csinálja ez a világítás is. Elmeríti a modelledet a tolas fotonok tengerében úgy, hogy a teste minden görbülete lassan és puhán vész a homályba. Mi is itt a probléma? A fény bejuttatása az óriási kalap alá – akármilyen csodás is az. Ez nem gond – mondod te. Csak annyit kell tenned, hogy leviszed a fényforrást egy szintre vele, ami pontosan az, amit én is tettem. De: mint mindig, ha megoldasz egy problémát azzal, hogy elmozdítod

